

Els pares compren un mas

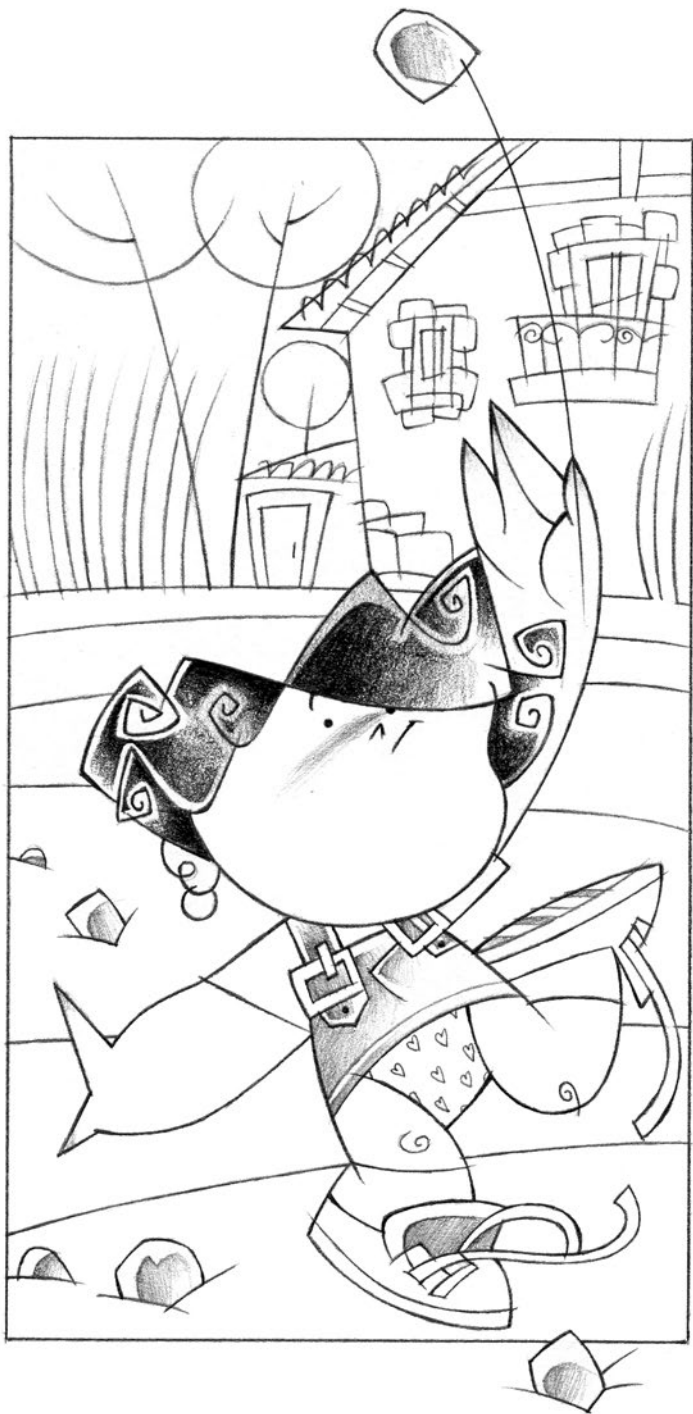
La xiqueta que porta un cabàs mig ple d'arena és Cristina. Es veu que li pesa, perquè fa els passos curts i la cara mostra una expressió d'esforç.

Els seus pares van comprar un mas a Vistabella fa pocs mesos. L'edifici era vell i menut. Calia fer-hi obres. I com son pare és un atrevit, a més de ser oficinista, encara que no entenga res de la feina, es va animar a emprendre ell mateix les reformes necessàries. Bé, la veritat és que no les podia fer totes. El sostre amb la teulada, com que era important per a evitar goteres posteriors i a més calia moure bigues de molt de pes, l'havia d'arreglar algun professional i ho van encarregar a Paco, que

és un obrer molt bo, segons que els van dir al poble.

Al principi tenien tanta il·lusió que els caps de setmana que la feina els ho permetia, agafaven el cotxe i amunt. Hem emprat la paraula ‘amunt’ i està ben dita, perquè ells van des de Castelló, que es troba a la voreta de la mar, i Vistabella està a mil metres d’altura, quasi a un pas del cel. Per cert, això d’estar a un pas del cel ho havia llegit Cristina en un adhesiu d’aquests que alguns cotxes duen als vidres i li va semblar fantàstic, però quan va pujar al poble va comprovar que els núvols viatjaven igual d’elevats que quan estava a Castelló; no va notar cap aproximació. Fins i tot podem dir, sense faltar al respecte a ningú ni entrar en el món desagradable de les mentides, que va tirar algunes pedres en direcció al cel amb tota la seua força des de l’era que hi ha enfront del mas i en cap dels intents no va tocar ni que fóra la punteta dels peus dels núvols.

La nostra amiga no hi anava molt de gust, en aquells primers viatges. Bé, segurament m’he passat un poc dient «amiga». Pel poc de temps que ella, tu que lliges el llibre i jo duem junts potser no siga massa oportú; tal vegada si continues llegint arribem a tenir una certa relació, que si és agradable anomenarem amistat, encara que ja sé que entre els personatges d’una història i les persones de carn i ossos com tu no sol nàixer l’amistat. Si et sembla bé, diré

que pots arribar a tenir simpatia per ells, no? O a dir que et cauen bé. En fi, jo només sóc el narrador, com ja deus haver descobert, i et confesse que m'inicie en aquesta activitat. No sé com anirà. Deixa'm que utilitze l'expressió 'amiga' per no estar sempre repetint el seu nom.

T'havia dit que Cristina, al principi, no hi anava amb molta alegria i tenia dos motius. Un, perquè viatjar dues hores mal assegurada compartint el seient amb rajoles, un cabàs d'arena, ferramentes i algunes fustes no li feia cap gràcia. Sempre calia pujar coses grans que no cabien al maleter, no sé com s'ho apanyaven! A més, si es quedaven al mas, li tocava dormir de qualsevol manera.

El segon motiu —t'havia avisat que n'eren dos i no estaria bé, ara al començament de la narració, que et donara peu a desconfiar de mi—, era que havia d'ajudar els pares en la feina: els duia l'arena des d'un muntó a la pastera (com ja sabem per la informació de la primera línia del relat), els portava aigua d'una bassa propera i els ajudava a buidar d'escombreries el corral: palla, ferradures (que són una mena de sabates per a cavalleries), algunes sabates per a humans (una curiositat: els en van eixir trenta, quasi noves i totes del peu esquerre), unes canyes, un fanal vell, pots de conserva (buits i rovellats), un parell de rodes de bicicleta (les dues del davant, cosa rara), fils d'aram, ferros i... tota classe de fem, ja sabeu: caca d'animal.

Encara sort que de tant en tant la deslliuraven del treball.

Mentre Cristina arriba amb la seua càrrega d'arena, aprofitaré per explicar-te que no gaire lluny d'allí hi ha un altre mas que està habitat per un matrimoni vell. Hi viuen tot l'any, no com la família de la nostra amiga, que hi va de tant en tant. Ell és pastor, ho sabem perquè la primera nit va passar pel camí de vora la casa amb un ramat d'ovelles. L'home va parlar un poc amb els pares sobre la compra del mas, sobre com aprofitar l'aigua d'un aljub, sobre una era en comú, i després es va dirigir a aquell casalot gran i de teules marrons. Allò va moure la curiositat de Cristina, ja que, com que era de ciutat, no havia vist mai ovelles tan de prop.

Els majors creuen que tothom sap que les ovelles fan una olor forta, però es veu que no. I el que vull negar no és l'olor pròpia de les ovelles, que sí que en fan, sinó que totes les persones ho sàpien. La nostra protagonista es va estranyar en sentir-la i, en principi, li va semblar desagradable. Això és el que va dir als seus pares aquella nit.

—No sé si és que suen de caminar per la muntanya o és la llana bruta de pols, però és una olor molt forta, quasi em coïa el nas quan estava al seu costat. És una pudor que recordaré sempre, diferent a totes les que tenim a la ciutat. La reconeixeria entre moltes altres.

Parlant de l'olor, quan van baixar a Castelló, va provar un experiment a casa amb un jersei de llana, però no hi va tenir èxit. El va ficar dins la banyera, li va tirar aigua i un grapat de terra que havia pujat del jardí de la plaça, però no va aconseguir aquella aroma. Ella, com a bona aprenent de científica, va pensar quina explicació podria tenir aquell lleuger fracàs.

—Potser la causa és l'aigua potable, que té clor, o la llana del jersei, que deu ser artificial, o que aquesta olor és natural en les ovelles i només elles la poden provocar.

El quart dissabte ja tenien la teulada nova i des de fora la seua caseta semblava un poc més acollidora. A la nit va sentir els lladrucs dels gossos del pastor. Va guaitar fora i va veure la polseguera del ramat, però tornaven per un camí diferent, a l'altra banda de la muntanyeta que separa els masos.

Cristina deu estar molt cansada avui, perquè ja ha fet dues parades i el camí curt que hi ha des del muntó d'arena a la porta del mas on està la pastera se li fa llarg. Deixem-la descansar i et contaré uns fets que li van ocórrer l'endemà, que, a pesar de ser després del quart dissabte, no va ser el quart diumenge sinó el cinqué, perquè la primera pujada de treball havia sigut el dia que anomenem cap de setmana i està de roig en quasi tots els calendaris.

El cinqué diumenge, en un dels moments de descans, mentre els pares intentaven col·locar un

prestatge entre les pedres de la paret, Cristina va eixir a caminar un poc.

—No te'n vages lluny!

—No has de perdre mai de vista el mas, Cristina.

Són els consells que li van donar i he cregut oportú que els sentires.

Ella, contestant «bé, d'acord», va deixar la bassa a l'esquerra, va seguir una sendera i es va dirigir cap a un bosc. Observa que qui es dirigia al grup d'arbres era la xiqueta, ja que les senderes i els camins estan allí per a facilitar el nostre pas, però no duen enlloc, només quan hi transitem els humans cobren el seu sentit i ajuden a anar on volem arribar, segons la direcció que hem pres. Li havia dit la mare que el bosc era de carrasques, encara que entre aquestes també vivia algun pi.

Quan era a tocar dels primers arbres va veure una ombra moure's per allí dins. S'hi va fixar. Una dona eixia del bosc cap a ella. Duia un vestit negre amb una faldeta que quasi li arribava als peus i un mocador al cap també fosc. A les mans portava una cistella de vímet. La xiqueta de ciutat va quedar parada de la sorpresa, perquè havia sentit o havia vist a la tele personatges així i la memòria es va quedar indecisa, no sabia elegir entre els records agradables o els dolents.

Abans que poguera reaccionar, la velleta li va parlar.

—Bon dia! Tu deus ser Cristina, veritat?

—Sí... senyora —es va atrevir a contestar.

—Ui, quina cara —va comentar la dona veient la seua expressió entre vergonyosa i inquieta—. Em diuen Alberta i visc en aquell mas, prop del vostre. Què fas per ací?

—Anava al bosc...

—Ah! Molt bé. Doncs vés amb compte. Al bosc hi ha coses bones, però també hi ha perills.

I dit això, va fer un xiulit llarg i un altre de curt i van aparéixer dos gossos enormes saltant entre les bardisses.

—Escolteu, és Cristina. Si mai la veieu sola, ajudeu-la. Entesos?

Els animals, com si entengueren el llenguatge de les persones, van abaixar el cap, es van acostar a la xiqueta i li oloraren les esportives mentre movien la cua alegrement. En veritat no sabem si aquell moviment era d'alegria, perquè desconeixem si els gossos s'alegren, però hi ha costum d'explicar els actes dels animals en comparació amb els nostres... Segur que ja entens el que vull dir.

Sense més paraules, la velleta i els gossos van continuar el seu camí. A la xiqueta se li va oblidar completament la visita al bosc i va tornar de seguida al mas. Estava tan impressionada que va contar als pares aquell encontre amb tota classe de detalls.

Lluís i Anna van comentar a Cristina que ells ja coneixien la senyora Alberta, perquè tenia la clau